

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **F. H.**, zast. JUDr. Milanem Vašíčkem, MBA, advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2016, č. j. 53223/16/5000-10610-711361, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 57 Af 1/2017 - 44,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2018, č. j. 57 Af 1/2017 - 44, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 28. 11. 2016, č. j. 53223/16/5000-10610-711361, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku **24 456 Kč** k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Vašíčka, MBA, advokáta se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí žalovaného.

I. Vymezení věci

[2] Specializovaný finanční úřad (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „prvoinstanční správní orgán“) vydal dne 5. 8. 2016 rozhodnutí č. j. 202304/16/4300-00805-050472, kterým stěžovateli podle § 48 odst. 7 zákona č. 202/1992 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“ či „loterijní zákon“) uložil povinnost odvést výnos ve výši 116 634 Kč do státního rozpočtu České republiky. Dospěl k závěru, že stěžovatel porušil § 4 odst. 1 zákona o loteriích tím, že v období nejméně od dne 1. 3. 2015 do 31. 10. 2015 provozoval či organizoval v provozovnách v Horažďovicích a Sušici loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím vždy minimálně 5 kusů technických zařízení označených jako „KVÍZ“ (dále „TZ KVÍZ“) bez platného povolení Ministerstva financí.

[3] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí zamítl.

[4] Krajský soud po rozsáhlé rekapitulaci žaloby a vyjádření žalovaného i repliky uvedl, že zákonnou podmínkou pro uložení povinnosti podle § 48 odst. 7 zákona o loteriích není existence pravomocného rozhodnutí o uložení pokuty podle § 48 odst. 1 zákona o loteriích. Otázku, zda k provozování loterií či jiných obdobných her (dále jen „provozování loterií“) bez povolení došlo, si může rozhodující správní orgán zásadně vyřešit sám. Až v případě, že by bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty podle § 48 odst. 1 zákona o loteriích byl by jím ve smyslu § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správního řádu“) správní orgán vázán. Proto prvoinstanční správní orgán nepochybil, když zahájil řízení v projednávané věci krátce před tím, než rozhodnutí o uložení pokuty stěžovateli podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích nabylo právní moci.

[5] Krajský soud dále poznamenal, že jak prvoinstanční, tak napadené rozhodnutí žalovaného byla vydána v době, kdy již bylo rozhodnutí o uložení pokuty v právní moci. Z toho pak vyplývá, že se správní orgány již nemohly věcně zabývat námitkami stěžovatele směřujícími do posouzení, zda došlo k provozování loterie bez povolení, které bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí. Tyto skutečnosti nebylo nutno dále prokazovat, což platí i pro krajský soud, který rozhodnutí o udělení pokuty přezkoumával v řízení vedeném pod sp. zn. 57 Af 23/2016. Rozhodnutí o uložení pokuty vycházelo ze závěru, že stěžovatel dosáhl nepovoleným provozováním loterie nezanedbatelného výnosu ve výši uloženého odvodu. Tuto skutečnost rozvedl ve svém rozhodnutí na str. 3 i správní orgán prvního stupně a plyne z něj, proč měl být výnos uhrazen i jak prvoinstanční správní orgán dospěl ke konkrétní výši odvodu.

[6] Částka výnosu stěžovateli náležela, zda mu ve skutečnosti byla vyplacena není podstatné a je výhradně věcí soukromoprávního závazku mezi stěžovatelem a společností GLETRAN s. r. o.

[7] V hypotetické rovině zůstalo dle krajského soudu i tvrzení stěžovatele, že část výnosu již byla odvedena státu ve formě daně z příjmů fyzických osob, neboť sjednané nájemné přiznal stěžovatel jako svůj příjem. Uvedené tvrzení neprokázal, rozhodnutí žalovaného proto nemůže být z tohoto důvodu nezákonné. Nadto krajský soud uvádí, že výnos z provozování nepovolené loterie je do státního rozpočtu odváděn i bez ohledu na to, zda byl či nebyl zahrnut do základu daně z příjmů. Postupy podle zákona o daních z příjmů totiž neslouží k odvodu výnosu do státního rozpočtu.

pokračování

[8] Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatel brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Krajský soud vychází z nesprávného předpokladu, že žalovaný byl podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán pravomocným rozhodnutím o uložení pokuty podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, v rámci kterého bylo rozhodnuto i o předběžné otázce, zda stěžovatel provozoval či neprovozoval loterie bez příslušného povolení. Má za to, že v době rozhodování žalovaného nebylo řízení o uložení pokuty pravomocně skončeno, což žalovaný zcela ignoroval a nezohlednil, že probíhá řízení, v rámci kterého je řešena právní otázka, na které závisí i výrok jeho rozhodnutí.

[11] Krajský soud se v napadeném rozsudku nijak nevyjádřil k žalobní námitce týkající se nedostatku odůvodnění rozhodnutí žalovaného. To podle žalobního tvrzení nesplňovalo požadavky kladené na odůvodnění správního rozhodnutí judikaturou jak Nejvyššího správního, tak Ústavního soudu. Žalovaný totiž namísto vypořádání jedné ze stěžejních námitek pouze odkázal na rozhodnutí o udělení pokuty za provozování loterie, aniž by se námitkou věcně zabýval.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti, stejně jako v žalobě, namítá, že není a ani nikdy nebyl provozovatelem loterií. Ačkoliv byl v projednávané věci provozovatel řádně zjištěn, je sankcionován stěžovatel jako pronajímatel provozoven, v nichž byla zařízení umístěna. Zákonná úprava nevylučuje, aby si vlastní provozovatel zařízení (společnost GLETRAN s. r. o.) obstarával dílčí činnosti prostřednictvím jiných osob. Úmyslem stěžovatele bylo pouze provozování hostinské činnosti, resp. pronájem prostoru třetím osobám. Správní orgán měl zjistit skutečného provozovatele zařízení a s ním zahájit příslušná správní řízení, nikoliv v pochybnostech trestat pronajímatele prostor, v nichž byla zařízení umístěna.

[13] Krajský soud se dostatečně nevyjádřil ani k námitce, že z hlediska přičitatelnosti jednání není přípustné rozlišovat mezi legálním a nelegálním provozováním loterií. Provozování je objektivní skutečností, při jejímž posuzování je zásadní, zda došlo ke kumulativnímu naplnění znaků vymezených v zákoně. Nelze proto připustit, aby byl za stejného skutkového stavu za provozovatele označen jeden subjekt v případě, kdy povolení provozování bylo vydáno, a jiný subjekt v případě, kdy povolení k provozování vydáno nebylo. *Ad absurdum* by takový výklad vedl k tomu, že by si pronajímatelé měli pro jistotu ověřovat, zda jejich nájemci plní veškeré zákonem stanovené povinnosti, protože jinak by za jejich pochybení při provozu mohli v krajním případě odpovídat oni sami.

[14] Stěžovatel tvrdí, že postupoval v rámci svého legitimního očekávání a postup orgánů veřejné správy je šikanózní. Po dobu účinnosti zákona o loteriích se ustálila praxe, kdy provozovatel loterie, jako držitel platného povolení, vykonával svoji činnost v pronajatých prostorách, částečně za pomoci pronajímatele či dalších osob, které v takových prostorách provozují hostinskou činnost. Ačkoliv se v projednávané věci nejedná o provozování loterie, je zde, s ohledem na skutečnost, že vědomostní soutěže fungují na totožném principu, použit

zcela shodný model. Stěžovatele proto nelze považovat za osobu, která vědomostní soutěž či loterii provozuje. Ani k této otázce se krajský soud nevyjádřil.

[15] V projednávané věci nebyly naplněny všechny znaky skutkové podstaty deliktu podle § 48 zákona o loteriích. Správní orgány nezkontrolovaly, zda jednání vykazuje daný stupeň společenské škodlivosti a je tak naplněna materiální stránka deliktu. Nelze připustit, aby správní orgán rezignoval na zkoumání odpovědnosti konkrétního pachatele a uložil sankci jakémukoli pronajímateli či hostinskému bez ohledu na zhodnocení odpovědnosti.

[16] Odůvodnění rozhodnutí žalovaného postrádá úvahu, z jakého důvodu je k provozování vědomostních zařízení potřeba povolení vydané Ministerstvem financí a nikoliv obecním či krajským úřadem. Postupovat podle § 48 odst. 7 zákona o loteriích lze totiž pouze v případě, kdy se jedná o provozování loterie podléhající povolení Ministerstva financí. Z právní úpravy navíc ani neplyne povinnost správních orgánů požadovat odvedení výnosu, natož celého. Jde pouze o možnost správních orgánů postupovat tímto způsobem. Hodnocení krajského soudu, že žalovaný využil svého zákonného oprávnění, hodnotí proto stěžovatel jako nedostatečné.

[17] Z uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil.

[18] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že se v případě TZ KVÍZ jedná o loterii nebo jinou podobnou hru ve smyslu § 1 zákona o loteriích. V postupu prvoinstančního správního orgánu neshledává žalovaný pochybení. Předběžnou otázku, zda v projednávané věci došlo k provozování loterie bez povolení, byl oprávněn si posoudit sám, právní úprava obsažená v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu mu v tom nebránila. Až bylo-li by vydáno pravomocné rozhodnutí podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona, bylo by pro správní orgány ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu závazné.

[19] Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného plyne, z jakých podkladů vycházel při stanovení výše výnosu a uložení povinnosti jej uhradit. Stěžovateli bylo správními orgány prokázáno provozování loterie (TZ KVÍZ), jeho jednáním byla naplněna kritéria pro podřazení pod pojem „provozování“ ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích. K otázce rozlišení odpovědného subjektu v případech rozhodování o provozování loterie s povolením a bez něj žalovaný uvádí, že subjekty disponující platným oprávněním se pohybují v jiném právním režimu a jsou na základě vydaného povolení taktéž bezprostředně odpovědné za deliktní jednání. V projednávané věci však takový subjekt neexistuje. Žalovaný je přesvědčen, že stěžovatel svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 48 odst. 7 zákona o loteriích, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

pokračování

[21] Z předloženého soudního a správního spisu byly zjištěny následující, pro posouzení věci podstatné skutečnosti. Správní orgán prvního stupně provedl dne 8. 4. 2015 úkony v rámci kontroly podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád) v provozovnách stěžovatele „HERNA BAR STAR“ V Horažďovicích a „Herna U Smrku“ v Sušici. Na základě kontrolních a dalších skutkových zjištění zahájil správní orgán prvního stupně řízení o uložení pokuty za porušení § 4 odst. 1 zákona o loteriích. Dospěl k závěru, že se stěžovatel svým jednáním dopustil porušení uvedeného ustanovení zákona o loteriích, když v každé z uvedených provozoven provozoval minimálně 5 ks TZ KVÍZ bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí. Rozhodnutí o uložení pokuty podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích bylo vydáno dne 29. 4. 2016, rozhodnutí o odvolání pak 29. 8. 2016 a dne 1. 9. 2016 nabylo právní moci.

[22] V průběhu řízení o uložení pokuty zahájil správní orgán prvního stupně řízení podle § 48 odst. 7 zákona o loteriích. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 28. 11. 2016, právní moci nabylo dne 9. 12. 2016. Správní orgán prvního stupně i žalovaný vycházeli ve svých rozhodnutích z kontrolních a skutkových zjištění získaných v rámci řízení o uložení pokuty. Odkázali na závěry obsažené v rozhodnutích o pokutě podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích. Vycházeli z předpokladu, že stěžovatel provozoval loterie bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí.

[23] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou natolik závažnou, že se jí soud zabývá z úřední povinnosti, i bez výslovného uplatnění takové námítky v kasační stížnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný až za předpokladu, že jde o rozhodnutí srozumitelné a je z něj seznatelné, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku. Z ustálené judikatury kasačního soudu lze zmínit například rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 26. 6. 2014, č. j. 5 As 73/2013 - 79.

[24] Shora uvedené však neznamená, že krajský soud musí za všech okolností vyslovit podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka. Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být naopak posuzován s ohledem na okolnosti každého konkrétního případu. Opačný postup by totiž mohl vést až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům, které by byly v rozporu se zásadou efektivity a hospodárnosti řízení. Po soudu je na místě požadovat, aby se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Takové vypořádání se se základními námitkami může v některých případech, s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci, konzumovat i odpověď na přímo související námitky (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2018, č. j. 9 Azs 256/2018 - 45).

[25] Podle shora uvedené judikatury kasačního soudu postupuje-li krajský soud tak, že související námitky podřadí a vypořádá v rámci okruhu základních námitek, nelze jeho rozhodnutí hodnotit jako nepřezkoumatelné. Namítá-li stěžovatel, že se krajský soud opomněl vypořádat s námitkami, že zákon o loteriích nerozlišuje z hlediska odpovědnosti mezi nelegálními a legálními loteriami a že měl stěžovatel legitimní očekávání, že jeho jednání nebude hodnoceno jako provozování loterie ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích, jedná se právě o shora zmíněnou situaci.

[26] V nyní projednávané věci shrnul krajský soud řadu dílčích námitek stěžovatele uplatněných v žalobě týkajících se otázky, zda stěžovatel byl či nebyl provozovatelem zařízení TZ KVÍZ bez povolení ve smyslu příslušných ustanovení loterijního zákona, do jednoho okruhu. Vyslovil názor, že veškeré námitky směřující proti závěru, že stěžovatel svým jednáním naplnil znaky provozování loterií ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích, již byly řešeny v řízení o uložení pokuty. Vzhledem k tomu, že jde o rozhodnutí, kterým byl žalovaný podle § 57 odst. 3 správního řádu vázán, nemohl se v řízení podle § 48 odst. 7 zákona o loteriích již znovu věcně zabývat námitkami, které závěry vyjádřené v rozhodnutí o pokutě zpochybňují. Stejně limity platí podle krajského soudu i pro řízení o žalobě, námitky týkající se naplnění znaků skutkové podstaty provozování loterie bez povolení stěžovatelem krajský soud řešil již v řízením vedeném pod sp. zn. 57 Af 23/2016.

[27] Uvedené vyjadřuje ucelený právní názor krajského soudu, jehož zákonnost může Nejvyšší správní soud přezkoumat.

[28] Závěr krajského soudu o tom, že rozhodnutím o pokutě byly správní orgány ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu vázány, není správný. Stejně tak neobstojí ani teze krajského soudu o závaznosti rozsudku ve věci řízení o pokutě.

[29] Podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích uloží finanční úřad právnické nebo fyzické osobě, která bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí, provozuje loterii nebo jinou podobnou hru, pokutu až do výše 10 000 000 Kč. K otázce naplnění znaků skutkové podstaty deliktu podle uvedeného ustanovení existuje bohatá judikatura kasačního soudu. Lze zmínit např. rozhodnutí NSS ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 2017/2018, ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 74/2018 - 40, či ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018 - 32.

[30] Zákon o loteriích v § 48 odst. 7 umožňuje finančnímu úřadu rozhodnout, že výnos z loterie provozované bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí, bude odveden do státního rozpočtu České republiky.

[31] V obou případech se jedná o rozhodnutí, na jejichž základě je subjektu uložena povinnost. Předpokladem pro vydání obou rozhodnutí je posouzení otázky, zda došlo k provozování loterie či jiné podobné hry bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí. Obě rozhodnutí budou i zpravidla vycházet ze stejných skutkových zjištění a důkazních prostředků.

[32] Každé z uvedených ustanovení se však může vztahovat k různým subjektům. Zatímco pokuta podle § 48 odst. 1 písm. c) loterijního zákona může být uložena pouze osobě, která naplní skutkovou podstatu tím, že bez příslušného povolení vykonává činnost, kterou lze kvalifikovat jako provozování loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o loteriích, povinnost odvést výnos podle § 48 odst. 7 téhož předpisu může být uložena jakémukoliv subjektu, v jehož dispozici se bude výnos z provozování nepovolené loterie nacházet. Cílem každého z ustanovení je ochrana jiného právem chráněného zájmu. V prve uvedeném případě je cílem finančně potrestat osobu, která se deliktu dopustila, má tedy sankční charakter. V případě druhém je smyslem odvést finanční prostředky v tom rozsahu, ve kterém byly získány protiprávní činnostmi, do státního rozpočtu a znemožnit tím jejich legalizaci soukromoprávními subjekty, patrný je tedy reparační charakter normy. V projednávané věci byl sice stěžovatel adresátem jak rozhodnutí o pokutě, tak i rozhodnutí o odvodu výnosu, nelze však vyloučit, že v jiných

pokračování

řízení by mohlo jít o odlišné subjekty. Přičitatelnost jednání, kterým byla naplněna kritéria provozování loterie bez příslušného povolení konkrétní osobě je pro řízení podle § 48 odst. 7 uvedeného předpisu nepodstatná.

[33] Podle doktríny je předběžnou otázkou ve smyslu § 57 správního řádu taková otázka, na které závisí rozhodnutí ve věci. Současně však jde o otázku, kterou zpravidla nepřísluší z důvodu věcné působnosti rozhodnout správnímu orgánu, který řízení vede. Předběžnou otázkou může být i taková otázka, kterou sice přísluší rozhodnout správnímu orgánu, který řízení vede, avšak rozhodnutí o ní by mělo být provedeno v jiném, samostatném správním řízení (srov. Vedral, J. 2012. Správní řád. Komentář. II. vydání. Praha: BOVA POLYGON, str. 548 a. n.). O předběžných otázkách se vydává rozhodnutí, a to buď samostatně, nebo v jiném řízení vedeném jiným orgánem veřejné moci. Takové rozhodnutí, které je vydáno na základě iniciativy správního orgánu ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) či b) správního řádu, je pak rozhodnutím, které má pro dané řízení účinky plynoucí z odst. 3 uvedeného ustanovení.

[34] V projednávané věci takové rozhodnutí vydáno nebylo. Ostatně ani právní úprava žádné řízení, které by vedlo k vydání rozhodnutí o předběžné otázce vztahující se k § 48 zákona o loteriích nezná. Z právní úpravy ani neplyne, že by se rozhodnutí podle § 48 odst. 1 písm. c) a podle § 48 odst. 7 loterijního zákona jakkoliv podmiňovala. Není dána ani jejich časová či jiná souslednost.

[35] Výklad provedený krajským soudem by naopak mohl vést k situaci, kdy by účastníku bylo v později vedeném řízení zapovězeno uplatnit námitky směřující proti hodnocení jednání jako provozování loterie bez povolení. Mohlo by jít i o takové námitky, ke kterým dosud správní orgány ani soud nezaujaly stanovisko. Taková situace je dle názoru kasačního soudu nepřípustná, a to zejména s přihlédnutím ke shora zmíněné skutečnosti, že účastníky každého z řízení mohou být odlišné osoby. Postupem, který zvolil krajský soud, by v takovém případě došlo k porušení práva účastníka na spravedlivý proces.

[36] Správní orgány proto byly v řízení podle § 48 odst. 7 loterijního zákona oprávněny (a povinny) posoudit samostatně otázku, zda v projednávané věci byla či nebyla provozována loterie či jiná podobná hra bez povolení, které by bylo oprávněno vydat Ministerstvo financí.

[37] Jak již bylo shora zmíněno, podkladem pro obě rozhodnutí budou zpravidla stejná či obdobná skutková zjištění. S ohledem na zásadu ekonomie řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu) však není nutno trvat na požadavku, aby se správní orgány či soud vypořádávaly opakovaně podrobně s totožnými námitkami vůči skutkovým zjištěním. Ztotožní-li se správní orgán či soud s právním názorem vysloveným již v dřívějším rozhodnutí, lze připustit, aby orgán rozhodující jako druhý v pořadí vypořádal uplatněné námitky tak, že převezme adekvátní část argumentace prvního rozhodnutí a ve vztahu ke konkrétní námitce na něj poukáže.

[38] Nutno zdůraznit, že nejde o situaci, kdy by byl správní orgán takovým právním názorem ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu vázán. Jde o situaci, kdy správní orgán s právním názorem dříve vyjádřeným souzní a z důvodu procesní hospodárnosti neopakuje již jednou vyřčené. Odůvodnění procesně staršího rozhodnutí tak může být i přípustným důkazem, správní orgán však bez dalšího nezavazuje (obdobně viz rozhodnutí NSS ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012 - 24). Pro úplnost kasační soud uvádí, že námitky, které v procesně starším rozhodnutí řešeny nebyly, je nutno v celém rozsahu přezkoumatelným způsobem v novějším rozhodnutí vypořádat.

[39] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že rozhodnutí, kterým byla stěžovateli uložena pokuta podle § 48 odst. 1 písm. c) zákona o loteriích, není rozhodnutím o předběžné otázce, kterým by byl žalovaný ve smyslu § 57 odst. 3 správního řádu vázán, a to bez ohledu na jeho případnou právní moc. Krajský soud tuto právní otázku posoudil chybně, kasační stížnost je proto podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. důvodná.

[40] Námitky, že správní orgány překročily meze správního uvážení, lze řešit až poté, kdy je postaveno najisto, že v daném případě došlo k provozování nepovolené loterie či jiné podobné hry.

[41] Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že stejnými vadami jako rozsudek krajského soudu trpí i rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný rovněž odkazuje na rozhodnutí o pokutě, konstatuje, že velká část odvolacích námitek směřuje proti závěrům vyjádřeným v jiném řízení. Podle žalovaného je skutkový stav zjištěný v řízení o pokutě i jeho právní hodnocení výchozím podkladem pro řízení o výnosu. V případě, kdy by rozhodnutí o pokutě bylo zrušeno, dojde dle žalovaného rovněž ke zrušení rozhodnutí o uložení odvodu výnosu. Tato úvaha je však, jak již výše NSS rozebral, nesprávná a nemá oporu v právních předpisech.

[42] Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zruší-li NSS rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, může rozhodnout i o zrušení rozhodnutí správního orgánu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného trpí stejnými vadami jako rozsudek krajského soudu, neboť právní názor v něm vyjádřený je nesprávný, rozhodl NSS i o zrušení rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení se bude žalovaný muset vypořádat se všemi řádně uplatněnými odvolacími námitkami a samostatně posoudit, zda byly v projednávané věci dány všechny zákonné předpoklady pro to, aby byla stěžovateli uložena povinnost odvést výnos podle §48 odst. 7 loterijního zákona. U obsahově shodných námitek pak postačí odkázat na argumentaci uvedenou v rozhodnutí o pokutě.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Krajský soud posoudil zásadní otázky nesprávně, a proto jeho rozhodnutí Nejvyšší správní soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, kterému dle podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrací k dalšímu řízení, v němž je podle odst. 5 téhož ustanovení vázán právním názorem v tomto rozsudku vysloveným.

[44] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[45] Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost

pokračování

a soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 13 600 Kč + DPH 21 %.

[46] Zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a dvě písemná podání ve věci samé (1x žaloba a 1x vyjádření k replice žalovaného) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Za jeden úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkem mu tedy za tři úkony právní služby v řízení před krajským soudem náleží 10 200 Kč.

[47] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za které mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

[48] Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem DPH, a proto mu výše odměny byla navýšena DPH 21 %, tj. o částku 2 856 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení před krajským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 24 456 Kč (8000 Kč + 10 200 Kč + 3 400 Kč + 2 856 Kč). Tuto částku je povinen žalovaný uhradit k rukám zástupce stěžovatele JUDr. Milana Vašíčka, MBA, advokáta se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu